Mizah

BELEDİYE VE ÇALIŞTIRMA BAKANLIĞI MÜFETTİŞLERİNE

Uyanmaz uykudan cânâ uyanmaz!

FIKRALAR

İTİYAT

Türlü kocadan boşanmış bir kadına talip olmuştu. İlk müzakere kadının annesile başladı.

Valide hanım sordu:

— İyi hoş amma, evlâdım. Kendinize güvenebiliyor musunuz? Acaba kızımı şimdiye kadar alıştığı tarzda boşayabilir misiniz?

KIRKINDAN SONRA...

Çoluk çocuğun terbiyesi meselelerinden bahsediyorlardı. Çoluk çocuk sahibi ahbabı:

— Büyükler daima küçüklere örnek olmalıdır, diyordu.

Hifzı Nalbantoğlu içini çekti:

— Ah! Maalesef öyle! Onun için kırkından sonra hiç bir zaman istediğimiz gibi hareket edemiyoruz ya.

SONU İYİ

Necip Fazıl yeni bir piyes yazmış, hattâ (Hayal bu ya!) oynanmıştı. Sordular:

— Piyesin sonu iyi bitiyor mu?

Necip Fazıl hararetle tasdik etti:

— Harikulâde monşer! Perde kapanınca herkes öyle seviniyor ki!

NAFİLE!

Adamcağız Köprüden Boğaza doğru bakıyordu. Burhan Belge yanına sokuldu, sordu:

— Ne bakıyorsun?

— Bekliyorum.

— Ne bekliyorsun?

— Karadenizden geleceği haber verilen kömür vapurunu!

Bürhan Belge hemen cebinden kendi çıkardığı gazeteyi çekip gösterdi:

— Yanlış yere bakıyorsun azizim. Sen yine bir tane satın al da bu gazeteye bak!

KONFERANS

Refi Cevat Ulunay Mümtaz Faik Fenik'le dertleşiyordu. Mümtaz Faik:

— Besim Atalay'ın konferansından herkes birer birer kaçmış, sonuna kadar sen kalmışsın. Bu mevzuu o kadar cazip mi buldun? diye sordu. Ulunay:

— Hayır, azizim, dedi, dil tetkiki yapıyorum. Hatalarını saydım. Lâkin konferans bittiği halde hatalar bitmedi!

ADAMINA GÖRE

Harp zenginlerinin hizmetçisi içeri girdi:

— Bir bey geldi, sizinle konuşmak istiyormuş.

— Neye dair?

— Hayattaki muvaffakıyetlerinizin sırrına dair.

Adam gözleriin dört açtı:

— Acaba gazeteci mi, yoksa polis mi?

TEREDDÜT

Avni Meserretçioğlu, ufak bir otomobil kazasına sebep olmaktan sorguya çekiliyordu. Sorgu yargıcı sordu:

—Karşıdan bir otomobil geldiğini gördünüz. Niçin yolun yarısını ona vermediniz?

Meserretçioğlu kemali hayretle izah etti:

— Verecektim, efendim. Fakat baktım ki otomobili kullanan bir kadın. Yolun hangi yarısını beğeneceğini pek kestiremedim...

Tabii beraet etti.

ZÜLFİ-YÂR

Ali Çetinkaya ömrü tabiisini ikmal etti. Bu münasebetle merhuma ait, kaaili merhum Adalı Avni olan bir fıkra hatırladık.

Nüktedan Adalı Avni, Ali Çetinkayanın Bayındırlık Bakanlığı zamanında bir gün Şehir Meclisinde şirketlerin satın alınması aleyhinde şiddetle konuşuyordu:

— Bu şirketler bize belediye hissesi vremektedirler. Nafıa Vekâleti bunları satın alırsa, belediye gelir kaynaklarından birini kaybedecektir!

Dediği sırada arka sıradan bir zat:

— Avni Bey, Avni Bey, zülfi-yâre dokunuyorsun! diye seslendi.

Adalı Avni hemen o tarafa döndü:

— Merak etme, dedi, o yârin zülfü yoktur!

UMUM MÜDÜRÜN DAKTİLOSU TELEFONA CEVAP VERİYOR:

9 — Daha gelmediler, efendim.

10 — Neredeyse gelirler.

10.5 — Haber gönderdiler. Biraz geç geleceklermiş, efendim.

11 — Biraz evvel geldiler, bir yere kadar çıktılar.

11,5 — Öğle yemeğine çıktılar.

***

14 — Birazdan gelirler, efendim.

14,5 — Daha gelmediler, efendim. Bir emriniz varsa bana söyleyin.

15 — Daire içinde bir yerde olacaklar. Şapkası burada.

15,45 — Komisyondalar efendim.

16 — Komisyondan çıktılar ama, şimdi burada değiller.

16,15 — Gelir mi, gelmez mi, bilmiyorum, efendim.

16,30 — Artık gelmezler, efendim. Yarın görüşürsünüz.

Sayı: 140

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idaren eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet matbaası - İstanbul

Yarın Çıkıyor

PERA

Sayı: 140 — Cilt 6. FİATI 25 KURUŞTUR 11 Mart 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı. No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Basın hürriyeti

BASIN Kanunu tadil edilecek... Basın, hürriyetin ve demokrasinin temel taşlarından olduğuna ve bizim de günden güne demokratik rejime doğru gittiğimizi iddia edebildiğimize göre kanunda yapılacak tadil tazyik civatalarının biraz daha laçka edileceğini gösteriyor..

Fakat, şimdiki halde istediğimizi yazmıyor muyuz?

Her şeyin doğrusuu söylemeli. İstediğimizi yazıyor, istediğimiz karikatürü koyuyoruz.

Allah için söylemeli... Günaltay hükûmeti, matbuatı mütemadi darbelerle bunaltan, sersem eden Saracoğlu ve Recep Peker hükûmetlerine asla benzemiyor. Böyle olmakla beraber insan oğlu pek haklı olarak hürriyetinin daha genişlemesini, bu mukaddes hakkının daha kuvvetle tanınmasını ister... Daima ona müştak ve daima o-na mütehassirdir. Fakat....

İşin bir fakatı var. Bunu şu fıkra ile anlatacağız:

Adamın biri diline virdetmiş:

— Ah ,dermiş. Padişah, hazinesine girmekliğime ve istediğim kadar altın almaklığıma müsaade etse...

Bu temenni kulaktan kulağa saraya kadar aksetmiş. Zamanın hükümdarı irade etmiş:

— Çağırın şu adamı!

Huzura çıkarmışlar:

— Sana, demiş, müsaade... Hazineye gir... Bir defaya mahsus olmak üzere bir kürek altın alacaksın!..

Adamcağız yerlere kapanarak arz-ı-şükran eylemiş.

Ondan sonra hemen zangır zangır titriyerek hazineye girmiş, küreği altın yığınına daldırmış, çekmiş... Ne görsün? Bir tek altın sapın yanındaki çukurda takılı duruyor!..

Meğer zavallı heyecandan küreği ters daldırmış!

MİZAHÇI

RUSYANIN YENİ NUMARALARI

Tilki — Öteki kıyafetle korkutamadım, bakalım bununla kandırabilecek miyim?!

Moizin İtfaiyeciligi

REFİ' CEVAD ULUNAY

Sütlüce felâketi memlekete insan bakımından ağıra mal oldu. Hele zorla ölüme sevkedilen itfaiyecilerden altısının feci surette ölümü yüreklerde unutulmaz bir acı bıraktı. Sebep olanlar sebepsiz kalsın... Zaten bizde hayat bir piyangodur. İnsanlar her yerde kazara ölürler... Bizde kazara yaşarlar.

Eski Hariciye Nezaretinin şifre müdürü bir Reşat Bey vardı. Herkesin «Bey Baba» diye çağırdığı bu manyak adam daima beline uzun ve sağlam bir ip dolardı. Ayrıca cebinde ufak bir çekiç, kerpeten, cam kesmek için elmas bulundururdu. Bu teçhizatın sebebini sorduğumuz zaman :

— Siz anlamazsınız... derdi... Bunlar bir takım ihtiyadî tedbirlerdir.

— Neye karşı?

— Meselâ yangına karşı...

— Aman Beybaba...

— Amanı zamanı yok. Ben kesîrül ahbab bir adamım. Ekseriya eş dosta gider, bazan da gece kalırım. Farzedelim ki misafirlikteyim. Üçüncü katta bir odada yatak hazırlamışlar... Mışıl mışıl uyurken evde yangın çıkıyor. Aşağıdan merdiven tutuşmuş... Ne yapacağım? Hemen cebimden elması çıkarır, camı keserim, ondan sonra ipin ucundaki kancayı konsola yahut karyolaya takar, ipe tutunup pencereden aşağı kayarım. Tatlı canımı kurtarırım.

— Öyle ama Beybaba... Bu kadar tehlikeli bir vaziyette camı elmasla kesmeğe ne lüzum var? Bir tekme vurur kırarsın...

— Olmaz .Tekme vurup bacağımı niye kestireyim? Maşa varken elimi ateşte yakamam .

Zavallı Beybaba şimdi sağ olsaydı tahlisiye âleti olarak yalnız iple elmasla iktifa etmez, paraşüt, mantarlı başlık gibi birkaç numara daha ilâve ederdi. Çünkü yalnız harikzedeler değil itfaiyeciler de onlar kadar, hattâ onlardan fazla ölüm tehlikesine maruz bulunuyorlar.

Bizim eski dostlardan kuyumcu Nesim Efendinin Moiz isminde bir oğlu vardı... Ana babanın tek evlâdı: Babası Birinci Dünya Harbinde ne yapmış yapmış oğlunun askerlik vazifesini itfaiyede yapması çaresini temin eylemiş. O zaman da itfaiye hak getire... Her şey kol kuvveti ile olduğu için yangınlara bütün bir bölük gider; arabaları hayvanlar çeker; neferler arabaları iterler ;borular öter; çanlar çalar; meşaleler yanar; adı üstünde bir «yangın alayı».

Moiz de başında kask, belinde tokalı enli kemer, yangınlarda koşup duruyor. Derken bir gün Balatta yangın olmuş... Buradan arkasını ondan dinliyelim:

— Balata yeldik, iki ev tutuşmuş yaniyor... Uçuncuyu kurtarmak lâzim; emir verdiler benimle bir arkadaş çıktık uçuncu kata... Hortum uzattılar... Boru çaliyor, biz da pencereden su sıkıyoruz... Derken su kesildi... Aşağıdan feryad geliyor... Yanimdakine sordum. O da bilmez... Birden aşaği baktım... Aman Allah! Olduğumuz ev aşağidan tutuşmuş... yaniyoruz...

— *Dolmabahçede boyuna ne bekliyorsunuz, yoksa stadyomda maça mı gireceksiniz?*
— *Yok yahu, biz Nişantaşında otobüs bekliyoruz!*

— *Hayır ola, kömür keşfinden mi?*
— *Evet, kömürlükte bir şey kalmış mı diye keşfe inmiştik, oradan geliyoruz!*

Binbaşi bağriyor: «At kendini aşağı!» Evvelâ anlamadım. «Bana soylüyorsun?» gibi işaret ettim, yine, «sana söylüyorum, at kendini aşağı!» diye bağrınca belkim yere bir kaç şilte yorgan koymuşlardır diye bir kere pencereden bakdim... Yamri yumru Arnavud kaldirimi... Uçuncu kattan atilir mi? »Aman Beyim... Nasıl atayim?» dedim. Kim dinler? Hala bağriyor: «Ulan at kendini aşağı» Ben de cevap verdim: «Olmaz be paşam... Ölürüz!» Binbaşi yineyine bağriyor: «Ulan at kendini aşağa!.» Nasil atayim be?!.. Başlâdim işâretle yalvarmaya... Bu sefer binbaşi kizdi... Belinden koca bir tabanca çikardi... «Ulan at kendini... Yoksa vururum!» dedi... Pencereye yeldik... Yozlerimi kapadim: «Adiyo Moiz!» dedim... İki arkadaş, o önde, ber arkada kendimizi attık aşağa...

— Sonra?

— Sonrası onun iki ayağı kırıldı. Benim de kazığım çikti, haşa meclisten bacaklarimin arasi davul yibi şişti. Ustelik ev de yanmadı.

Ondan sonra bu «At kendini aşağı!» Moizin şiarı olmuştu. Fakat şimdikilere bu kumanda şu şekilde veriliyor. «At kendini ateşe!» ve onlar da atıyorlar...

Dişlerinizin sağlığını korur.

Betarz-ı Kudema

O Biziz

Münkir-i himmet-i ecdâd ki derler, o biziz
Lâyık-ı lânet-i ahfâd ki derler, o biziz

Var mı, bir kerre nazar kıl, başarılmış bir iş
Sâhib-i acz-i hudâdâd ki derler, o biziz

Zikrimiz, fikrimiz israf-u sefâhettir hep
Nefs-i emmâreye münkaad ki derler, o biziz

Düşünüp sâdece bir kendi kör işkembesini
Etmeyen kimseye imdâd ki derler, o biziz

Dâimâ yuttururuz kizbi hakikat yerine
Bül'aceb safsata-mûtâd ki derler, o biziz

Kimi görsek hemen iğfale şitâbân oluruz.
Dühter-i hileye dâmâd ki derler, o biziz

Yaparız akla esen şeyleri abdalcasına
Kayd-i endişeden âzâd ki derler, o biziz

Çalarız sâzını erbab-ı cefânın dâim
Âşık-ı sâdık-ı bîdâd ki derler, o biziz

Biliriz mefsedet îmâlini her kesten iyi
Vâkıf-ı san'at-ı ifsâd ki derler, o biziz

Var büyük hanlarımız, yüksek apartmanlarımız
Mâlik-i haşmet-i (Şeddâd) ki derler ,o biziz

Kondu, bak, bir gece zarfında şu evler yerine
Bâni-yi beyt-i nev-îcâd ki derler, o biziz

Dile kattık sayısız lâfz-ı garîb uydurarak
Zevkı yok, şîvesi berbâd ki derler, o biziz

Bilmeyiz hübb-i vatan, gayret-i milliyye nedir
Ye's-i hem-cins ile dilşâd ki derler, o biziz

Beyt-i dil yapmada pek câhiliz ammâ (Râsıd)
Hânüman yıkmada üstâd ki derler, o biziz.

RÂSID

Tek kerameı

Bir, iki...

Kalbimde nöbet tutar melek bir, şeytan iki;
Alt üst eder fikrimi etek bir, fistan iki.

Her devre hâkim olmak kolay mı ayni başla?
Olmaz, Efendi ,olmaz kelek bir, bostan iki.

Bir erkeğe bir kadın yeter buhran gününde;
Yoksa can mı dayanır; köçek bir, meydan iki...

Farzedelim, gönlünü ikiye böldün, evlâd;
Yine sığmaz hesaba: Yelek bir, cüzdan iki!

Bu zamanda iki ev masrafı yüklenirsen
Derim, hâşâ min huzûr, eşek bir, kervan iki!

Bir eş bulmak kolaydır âile teşkil için;
İşin asıl güçlüğü: Döşek bir, yorgan iki.

Biz umarken verginin bir kalem tenzîlini ,
Üste cezâ keserler... Dilek bir, ferman iki!

Amerikan usûlü demokratik jest ile
Koyar hayrette halkı, Gülek bir, Yalman iki...

Cesâretin kırılmaz nüktedanlıktan, Ozan,
Okudukça şevk verir Felek bir, Burhan iki!

DELİ OZAN

PERHİZ

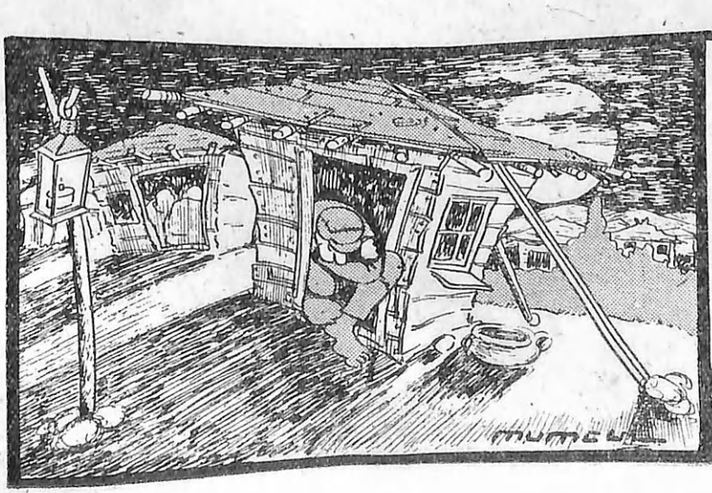

Halk...

LAHNA TURŞUSU !

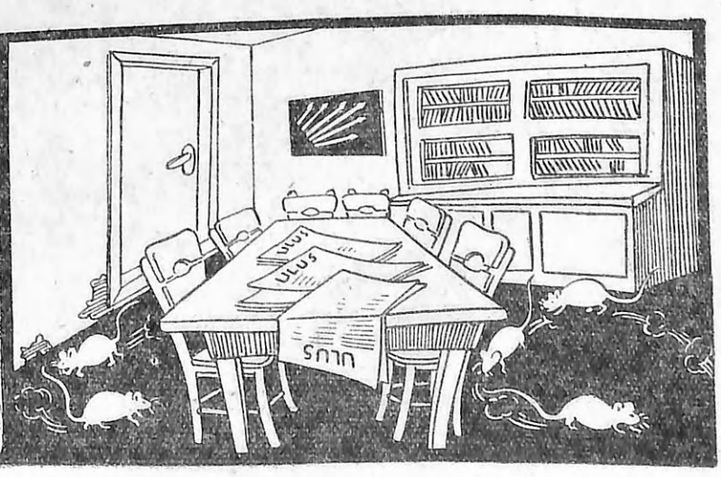

Evi !

Şehirden çizgiler

Durak yerinde bir kelime tahlili :

— Vay... Ne tesadüf bu... Artık bizim semtte (oturmayalı) görüşemez olduk.

— Hava tebdili icap etti... Şimdi Boğazda (oturuyoruz).

—Boğazın neresinde (oturuyorsunuz?)

— Üsküdarda (oturuyoruz.)

—Peder yine Aksarayda mı (oturuyor?)

— Evet. Biraderler filân hep beraber (oturuyorlardı). Şimdi ayrı (oturuyor). Fakat geçen gün hep birlikte bize geldiler.

— Ne yaptınız?

— Ne yapalım? (Oturduk).

— Hah... Tramvay geldi. Binmiyecek misiniz?

— Pek kalabalık. Duracak (oturacak) yer yok.

Arkadan yer yer değişik boyalarla maskelenmiş harp gemisini andıran çatlak camlı, sarkık kapılı, bir (halk otobüsü) rahmetli Kel Hasanın sahneye çıkışı gibi bir gaz tenekesi gürültüsü ile gelir. Uzun saçları gözlerinin önüne dökülen biletçi çocuk kapıdan sarkarak bağırır:

— Beyazıt, Aksaray, Kocamustafapaşa onbeş! Haydi on beş! Buyurun beyim... Oturacak yer var. Ağır ol... Hakkı ağabey eli çantalı karı bineceğe benziyor!

Demindenberi oturmadan bahseden iki yorgun otobüse girdiler ve boş yerlere hemen (oturdular). Oh! Zavallılar kimbilir ne kadar yorulmuşlardır!

— Öğleden sonra alış veriş etmek için kocamla birlikte çarşıya çıkacağız..

— Adamcağızın yine bir kabahatini mi yakaladın!..

— Sence aşkı mı tercih etmeli, yoksa zevki mi?

— Zevki. Çünkü hiç değilse zevk bir kişiyi olsun memnun eder, halbuki aşk iki kişiyi bedbaht eder!

Lüks lokanta!

— Dört kişi idik. Biraz meze ile birer kadeh rakı içtik... Sonra da yemek yedik. Hesap pusulası geldi. Hep davrandık, birbirimize müsaade! müsaade! dedik. Galiba ben biraz canlı söylemiş olacağım. Herkes elini çekti. Biz kaldık... İster istemez bayıldım paraları, elli sekiz lira doksan yedi...

— Hesabı kontrol etmedin mi?

— Ayıpmış!

— Bu kadar masraflı ne yediniz?

— Bilmiyorum... Fakat evvelâ bilmediğim yere gitmekle en

Yeni çıkan sevimli Be-bob dansı !

büyük na
sonra da e
zi yedik!
Orta sın
— Gars
ner...
— Döne
dim.
— Bol
kebap yap
— Şimd
— Bari
söyle...
— Taske
nunu demi
dim. Soray
Ve mer
durduktan
— Size
mış beyim
ba ile baş
kembecide
Halk otc
Baş dön
çuyoruz. V
yaktakiler
lerinin üst
Rum kadı
yük hanın
kur, çocu
lerine sar
beniz kire
nir:
— Şofö
ruz yahu?
ruz?
Otobüs
aldırmaz..
— Görn
kadan her
belediye o
lardan evv
ralım ki
Kemal ağa
yok... Sol

Ayni ot
camlarını
kaldırımla
sarsıla ağı
çi en usta
yaya bırak
sarkarak, d
bağırıyor:
— Beyazı
şiktaş onbeş
ğır ol Kema
ruk el ediyo
Biri daya
— Yahu
alayı mı bu?
Biletçi iza
— Görmü
müzden tram
tobüsü geçm
rakmamışlar
bomboş. Ara
cek değiliz y

yedim. Ondan
kası ile birbirimi-

kantada :
Bize dört tane dö-

z kalmadı efen-

li birer yoğurtlu
eyse...
ti efendim.
taskebaplı pilâv

nın son porsiyo-
şıki masaya ver-
pilâv kalmış mı?
n başında biraz
a döner:
bir şey kalma-
er yumurtalı çor-
rseniz bitişik iş-
dırtalım.
nde:
cü bir süratle u-
arı dönerken a-
mbil gibi birbir-
yıkılıyorlar. İki
avroz çıkarır, bü-
elâten tüncinâ) o-
ağlıyarak birbir-
r. Herkeste bet-
Biri şoföre sesle-

ndi... Ne oluyo-
elle mi götürüyo-

lkünün şehinşahı
ziri biletçi anlatır:
r musunuz? Ar-
ramvay, hem de
isü geliyor. On-
durak yerine va-
şterileri alalım...
dayan... İnecek
önle...

★ ★

s iki saat sonra
ırdatarak bozuk
üzerinde sarsıla
ır ilerliyor. Bilet-
vazene cambazını
k bir maharetle
erek, inip binerek

Türbe, Köprü, Be-
Haydi on beş! A-
ağabey bereli mo-

mıyor ,soruyor:
oluyoruz? Gelin

at veriyor:
r musunuz? Önü-
vay ile Belediye o-
. Bize müşteri bı-
Durak yerleri
ayı da boş götüre-

...

(Eren) Köylüler...

(Veren) Köylüler!

— Bana karşı sevgin uzun sür
dü..
— Tabii, yakacak buhranı var
ken seni bırakmama imkâ
var mı?!

— Haydi gel şu arabayı çevirelim...

— Sakın ha, sonra bizi yakarlar.. Bırak şehre götürüp satsın da odunları alanlar yansın!

— Beni eskisi kadar sevmediğini hissediyorum...

*— Ya.. Demek eskiden yalan söylemesini daha iyi bil
mişim!...*

Ecnebi Nükteleri

YAZISIZ HİKÂYE

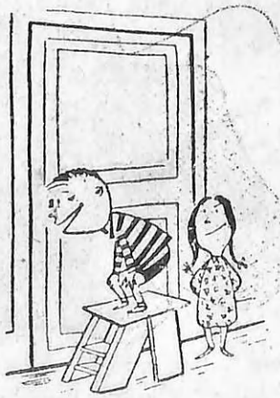

— Vallahi gelmiş, Noel baba annemin yanında!.

Hikâye

Bir otobüs faciası

VİR-GUL

İstanbulda otobüs hakikaten bir belâ. Nazlıdır: Yarım saat beklersiniz, yine gelmez. Kızar, yürürsünüz, bu sefer de arkanızdan koşar. Sabrınız kâfi gelip de üç çeyrek saat beklerseniz vuslatına erer, kolları arasına atılırsınız ama, o sizden ateşli davranır, hoplatır, zıplatır, ezer, büzer, pestilinizi çıkarır, indiğiniz vakit yere bir halinde serer.

Akıllı iseniz, otobüse binmeden evvel ayakkabı boyatmazsınız; biraz daha akıllı iseniz paltonuzu, pardesünüzü sıkı sıkı iliklemeden otobüsten içeri girmezsiniz. İhtiyatlı iseniz ikidebir cüzdanınızı yoklarsınız, pantanızı koltuğunuzun altında sıkı sıkı tutarsınız.

Fakat benden size bir tavsiye daha:

Otobüste gerek ayakta, gerek oturmuş giderken iki elinizi de ceplerinizden çıkarmayın. Ayakta dururken buna imkân yok ya, hiç olmazsa, otururken ihmal etmeyin.

Tabiî, sebebini soruyorsunuz. Anlatayım :

Ben, bir çok biçare şehirdaşlar gibi sabah, akşam otobüse binerim. Bu işe o kadar alışmışımdır ki otobüsün «durak» levhasından yüz metre geride duracağını, kapılarını orada açıp tam durak yerinde kapayacağını bilirim; onun için, tam «yerinde» beklerim, kapısını açar açmaz atılırım. İçeri girerken nereye tutunacağımı da bilirim (ama, söylemem. Siz de keşfedip bulun!) ve bu sayede, bir ayak üstünde durabilecek yer bulurum.

Geçen akşam da öyle oldu. Sirkecide herkes durakta beklerken ben bizim kırmızı kuşaklı sarı kızı köşebaşında bekledim ve kapısını açar açmaz içeri daldım. Ne görsem beğenirsiniz? Kırk yıl düşünseniz aklınıza gelmez: Bir kişilik boş yer var! Durur muyum! Allahını seven tutmasın! Öyle bir balıklama atladım ki muhakkak uzun atlama rekoru kırılmıştır ama, tabiî resmî kayda geçmemiştir. Onun için metresini, santimini söylemeye lüzum görmüyorum.

Ben oturdum ya, ayakta kalanları tatlı tatlı seyre başladım. Hakikaten seyrine doyum olmayan bir manzaraydı bu. Şoförün karşısındaki bir yazı ancak yirmi beş kişinin ayakta durabileceğini ilân ediyordu. Halbuki bizim gayretli İstanbul halkı, bunu yalanlamaya ve yirmi beş kişilik yere yetmiş beş kişinin nasıl bol bol (!) sığabileceğini isbata çalışıyorlardı. Yalnız, arada bir üzerime doğru yıkılanlar, şapkamın kalıbını beğenmeyin kendi zevklerine göre değiştirenler, paltomun omuzlarını aşağı doğru bastıranlar, ayakkabımın cilâsız olduğunu farzedip üzerine basmakta mahzur görmiyenler, şemsiyelerinin üzerindeki suları, ucundaki çamuru kucağıma damlatmak gibi pek lâubali hareketlerle bana karşı samimiyetlerini izhar edenler de olmuyor değildi ama, ne yapacaksınız, hep bir şehir halkıydık, ses çıkarmak nezaketsizlik olurdu. Malûm ya, saygısızlıkla mücadele cemiyeti var.

Uzatmıyalım, bu işkence seferi de her akşamki gibi bitti, bizim semte geldik. Burada da kurbağalama yüzme numarasını muvaffakiyetle başarıp kendimi sahili selâmete attım, eve geldim.

Karımla neler konuştuğumuz sizin üzerinize elzem değil; fakat, aramızda çıkan kavgayı ve kopan kızılca kıyameti anlatacağım, çünkü bu hikâyenin asıl mevzuu o.

Yemekten sonra, divana uzanmış, Birlesmiş Milletlerin Genel Kurulunun özel toplantısının evrensel oturumunun dünyasel meselelere dair yaptığı çekişme ve didişme özetini okuyordum...

... Bir ses gürledi:

— Bu mektup ne?

Ve ossaat suratıma indi.

Tokat değil! Karımın bahsettiği mektup. Hayretle alıp dehşetle okudum. Mektupta şunlar yazılıydı:

«Canımdan daha sevgili Ahmetçiğim ;

«Dört gündür gözlerim yolda seni bekliyorum. Bana yaptığın bu işkence reva mı? Beni unutmuş olabilirsin, fakat yüzlerce defa tekrar ettiğin o tatlı sözleri, heyecanlı vaadleri nasıl unutursun? Sevginle, ateşli buselerinle beni kendine bağladıktan sonra nasıl oluyor da...»

— «Nasıl oluyor da...»

Başımın üzerinde karımın bu sözleriyle beraber zihnimde ayni ağırlıkta bir aksi sada uyandı:

— «Evet, nasıl oluyor da...»

— «Nerede buldun bu mektubu?» diye sordum.

Karım yüzüme alaylı alaylı baktı :

— «Bilmiyormuş gibi bana soruyorsun ha? Nerede bulacağım! Nereye koydunsa orada. Biraz aklın olsa oraya koymazdın ya...»

— «Allahın aşkına söyle, nerede buldun?..» diye sordum.

— «Pardesünün cebinde!»

— «Hangi cebinde?

— «Dış cebinde?»

O zaman hatırlar gibi oldum ve: «Tamam!» diye haykırdım. «Buldum!»

Otobüste, yanına oturduğum adamın elinde pembe bir kâğıt vardı. Nezaketsizlik olmasın diye başımı öbür tarafa çevirmiştim. Şimdi anlıyorum: Bu bir aşk mektubuydu ve adam, okuyup bitirdikten sonra paltosunun yan cebine koymuştu... Daha doğrusu, oraya koymak istemişti. Ama, eli iki milimetre öteye gitmiş ve mektup, benim paltomun cebine inmişti.

Bunu karıma böylece anlattım ama, tabiî, inanmadı. Allah sizi inandırsın!

Çömezin Röportajları:

140

Ne işe Yararlar?..

Çizen: RAMİZ

— Paviyon ne demektir?
— Bodrumda meyhane demektir!

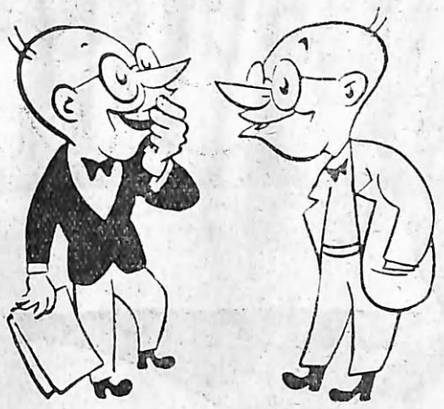

— Pastahane ne işe yarar?
— Randevu işlerine!

— Kulüp ne demektir?
— Resmî kumarhane demektir!

— Sosyal yardım müsamerelerinin ne faydası vardır?
— Vergi kaçakçılığına faydası vardır!

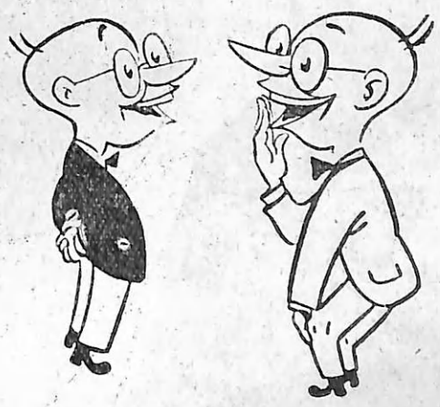

— İçkili saz salonu neresidir?
— Müsaadesiz tiyatro oynanan yerdir!

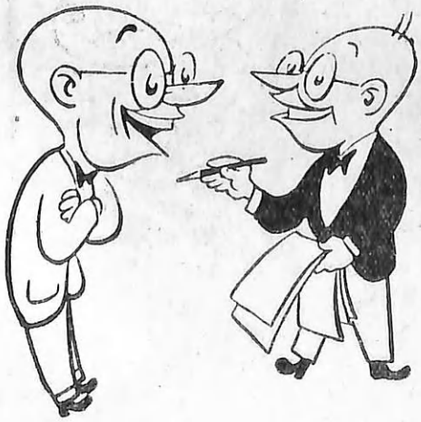

— Otel odası?
— Umumî yataktır!

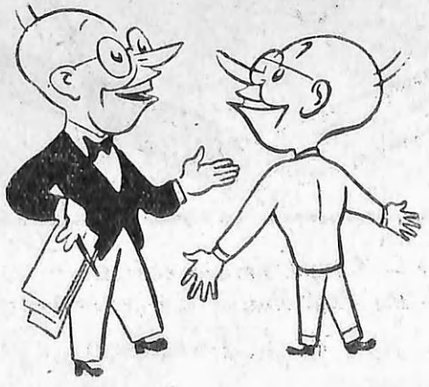

— İmalâthane?
— Bomba fabrikası!

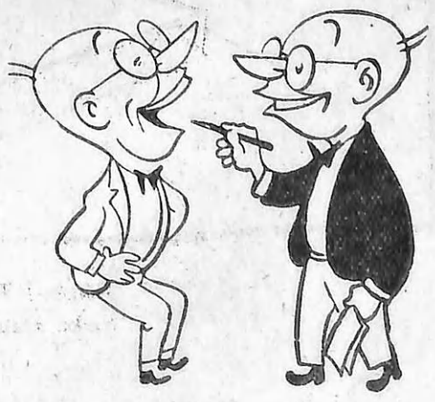

— Hapishaneyi tarif et..
— Eroin imalâthanesi!

TOMBUL TEYZE

Tombul Teyze — En çok neremi benzettin?
Sıska Dayı — Bir çizgi çizdim, her yerine benziyor karıcığım!

T. T. Postası

Hayret Uçarı, Yeşilköy,

S — Sayın Teyzeciğim!

Seyahat mevsimi başlıyor. Turizm gayretiyle siz de «Yolculuk var!» diye hava yoliyle seyahate çıkacaksınız diye ödüm patlıyor. Böyle bir şey olursa sizi hangi vasıta ile taşıyacağız?

C — Sevgili Uçarı!

Adınızdan, edanızdan havacı ve çapkın olduğunuz anlaşılıyor. Evvelâ, yolculuk mevsime bakmaz. Allah gecinden versin, şimdilik böyle bir niyetim yok! Sonra, sizin kadar havaî değilim, uçak yolculuğundan hoşlanmam. Nihayet beni taşımak lâzım gelirse tabiî bu devirde tahtırevanı tercih ederim!

PERİ
YARIN
ÇIKIYOR!

VATAN
«EĞRİYE EĞRİ DOĞRUYA DOĞRU»

SALON
Onbeş günlük
MAGAZİN

SPOR

Kim Kimi Yenecek ?

Fenerin bütün rakiplerini yeneceğine şüphe yok. Çünkü Vatan ailesi içinde başta sekreterimiz Kemal Onan olduğu halde ekseriyet Fenerlilerde. Mademki Vatanda Fnerliler kazanmıştır, o halde her yerde, hattâ dünyada da Fenerin kazanmaması için sebep kalmaz. Nitekim bütün «Vatan»daşlar Fener lehine bu haftaki maç için on kuruş bahse girişiyorlar. Neticeden emin olabiliriz.

Tunç Yalman

İstanbul Vapuru Geldi!

İstanbul vapuru geldi. Yolcular çıktı. Gelenler arasında mühim şahsiyetler ve daha mühim değerler de vardır. Meselâ kürkler, parfümler vesaire vesaire bu aradadır. Yukarıda hususi foto muhabirimizin gizlice temin ettiği kürk resimlerini görüyorsunuz. Bunların kıymeti hakkında bir söz söylemeyi zait addediyoruz. İstanbul vapurunun döviz ihracatımızdaki mevkii bir kere daha açığa çıktı demektir.

CEMİYET Hayat

Kambiyo haberleri:

Altın gulden açılışı 93
Demiryolu tahvili açılışı 217

Vatan, bâlâda muharrre eshamı %1 iskonto ile kirar.

En güzel otomobil lâstiklerini yalnız:
RIFAT YALMAN
da bulabilirsiniz!

YENİ ROMANIMIZ
RAŞEL
Müstesna üslûbiyle çeviren:
Rezan Emin Yalman

Halit Akçatepe en küçük film yıldızımızdır. «Bir Dağ Masalı»nda oynadığını hatırlarsınız.

Başbakana Açık istida

Tefrika 114
Yazan: Ahmet Emin Yalman

Esasen Azrailin İzrail, onun da İsrail demek olduğunu eski ve yeni bütün din kitaplarından anlaşılabiilr. Böyle olmasa hiç Filistinde muharebe olur muydu?

Mukaddes kitaplar er veya geç Filistin savaşını önceden haber vermişlerdir. Siyasi dirayet odur ki bu hâdiseyi o zaman takdir edip gerek Mısırı, gerek Filistini elden çıkarmamak lâzımdı. Vaktiyle elden çıkmış bile olsa elde etmelilerdi. Başbakanlık, yahut Reşvekillik vazifesi öyle kolaylıkla elde edilen bir vazife değildir. Devlet vazifeleri insana para kazandıracak olsaydı ,ben de Türkiye Cumhuriyetinde olmasa bile İsrail devletinde esaslı bir vazife alabilirdim. Ama biliyorum ki devlet kapısından para kazanılmaz. Ne varsa serbest meslektedir. Hangi meslek olursa olsun, elverir ki serbest olsun

Ahmet Emin Yalman

Gala Kalem

LÂMELİF

Bizde en rahat meslek müfettişlik! Şöyle bir seyahata çıkarsın, yemiye işler. İstanbul'dan Konya'ya, Konya'dan Adana'ya, oradan Kayseri'ye Kayseri'den Malatya'ya, Malatya'dan Adana'ya geçip Ankara'ya dönmek suretile bir lâmelif çevirdin mi tamam. İşini uydurup sırt üstü yatarsın. Üç ayda kazan, dokuz ay ye! Amma ne yiyeceksin? Orasına rüfailer karışır.

ÇIN ÇINLI HAMAM!

Mecliste olup bitenler olup biteli bir hayli oldu ya, tekzip korkusundan geç bahsediyoruz. Bu da gazetemizin şiarı haline geldi. Vaktile tekzip edilmek şiarımızdı, şimdi geç yazmak firmamız. Neyse, ne diyecektim, ha... Mecliste ezan hâdisesinden sonra Kur'anın tercümesi meselesi de mevzuu bahos edildi. Hazreti Kur'anın bir İlâhiyat fakültesi mevzuu olduğu anlaşıldı. Lâkin akisleri hlâl devam ediyor: Hamamdaki gibi... Ve lâkin bu hamam, bilmecenin hamamına döndü: Babasr imam!

Tatlısert

AKINTIYA KÜREK

ARA BULUCU!

Pirimiz üstadımız Hüseyin Cahit Yalçın Filistine ara bulucu olarak gitti. Gittiği gibi de geri geldi

Ne buldu?

Bir miktar sarı maden.

Kimin arasını buldu?

Kesesiyle bütçenin arasını.

Zira pirimiz üstadımız Hüseyin Cahit Yalçınla beraber bir miktar döviz de gitti, buna mukabil bize hariçten sadece hava geldi: Barut kokan sert bir hava!

Böylelikle Hüseyin Cahit Yalçın üstadımız aradı ve buldu. Tevekkeli kendisine ra bulucu dememişler!

YEDEKÇİ

Mizah
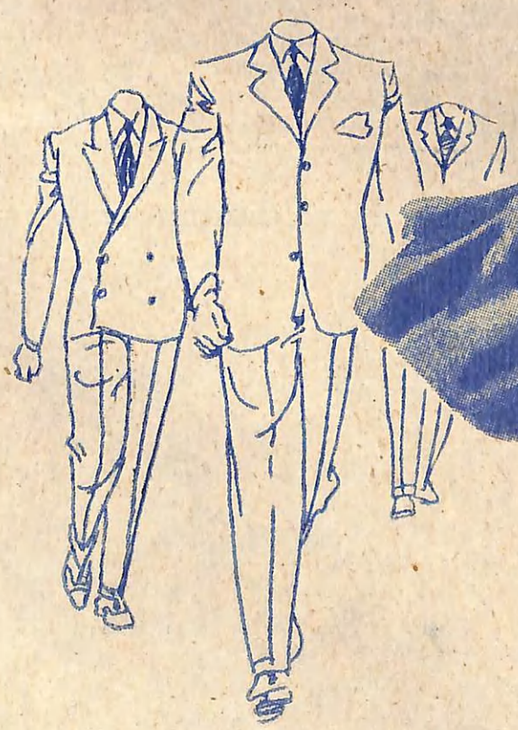
— Cüzdanları var ya, kafaları olmasa da olur!